

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין גד., (ב) וביק
 (ג) ופרקין ח: ע"ש.
 (ד) וזכרם גד., (ה) ופי'
 סנהדרין מה:, (ו) וז"ל לפני
 ד"ה פיתח:, (ז) ופי"פ חוס'
 נשיו כג. ד"ה הוא הדיו.

גליון הש"ס

רשעים דא רצונד בוי
דיקיל און געבען על
העברים. פיל רשעים לעל
דאג לנ פיל דאס לקושה:
ס'ס דא ורע אסר בוי דאן
בעקא בוסק. פיל חסד ימות
דא לט פיל דאס מי:

הגהות הב"ח

(א) רשעים ד"ה שלישי וי' טען בן חנוך בן ראובן כשר להפיד בימול: (ב) ד"ה נאנא וי' שלישי לראובן הראשון הפיד: (ג) תוס' ד"ה הי גרסי' וי' דבר הכל יכול לחזור בו והכל במי ש"ג כצ"ל ותיבת היה נמחק: (ד) בא"ד שפד"ן לא נשכח: (ה) כמו תוס' וי' מייבד דא הדר וי' אלנא:

מוסף רש"י

נאמן עלי. להיות דין.
אבא. פסול מן המורה
לדוני. לא להיות ולא להיות.
ונפקא לן מלל יומתו אבית
על גנים ופסודין כד.
טובין. חוב מן המכרים (ויק
עד שלא נסתמא.
סמחא פסול לדמות נכעין וא
רלא (עברין י.)

בטענה זו. ואע"ג דאמרן בחזקת
בן חזקה ה"מ לאלתר אבל לאחר
שהחזיק בו ג' שנים או בקטן
למחר או בעבד שלא ראה אותו

לְרֹכֵץ שָׂבַע וּטוֹל. רְבוּתָהּ הִיא דָקָ"ל הִיא מְחִיקָה לְמַעֲרַב שֶׁהִי פְּטוּרָה לְגַמְרִי. הַמְחִיקָה מִכָּל שְׂבוּעָה שְׂבוּעוֹם "דָק"ל אֵין לִשְׁנָעִין עַל הָעֲבָדִים שְׂבוּעוֹת (דָּף מ"ב): וְאִינוּ מְחִיבִים שְׂבוּעָה כֻּלָּל וְגַם זֶה הַמּוֹעֵד אֵין שְׂבוּעָה מוּעֵלָה לְגִבוּת הַזֶּה דִּלְכָּל הַשְּׁנָעִינִים שְׂמִירוֹתָהּ שְׁנָעִינִים וְלֹא מִשְׁמֵלִין אִם לֹא מִכְּרֹטוֹ שֶׁל זֶה שְׁמֵטִיל עֲלֵיו שְׂבוּעָה לִישְׁבַּע וּלְיִטּוֹל: וְגַסְטָה. זֶה הַמּוֹעֵד: אִינוּ יִכּוֹל. זֶה הַמְחִיקָה לְחֹמֶר זֶה לְוֹמֵר מִטָּטָה הִיִּימִי הַמְחִיקָה שֶׁהִי פְּטוּרָה הִיִּימִי וְגַם לֵךְ שֶׁהִי רְבוּתָהּ לִישְׁבַּע וּלְיִטּוֹל נִחְיִיבָתָה לִי שְׂבוּעָה כְּדִי לִישְׁבַּע וּלְיִטּוֹל דָּלִין אֲדָם נִשְׁבַּע וּטוֹטֵל וְלֹא הִקְיָמִי לֵךְ כִּנְקִין לַחֵם כִּי הֶעֱבַד אֶת שְׂמַעַב עֲלֵיו אֵלֹהִים כִּיוֹן דַּעַל פִּי נִשְׁבַּע וְנִזְוָלוֹתָהּ כִּרְצוֹן לַחֵם לוֹ הֶעֱבַד דְּמִיוֹן דַּהֲטִיל עֲלֵיו שְׂבוּעָה הִיא הִיִּימִי שְׂבוּעָה וּמִכָּאֵן לְדֹאדֵי זֶה שֶׁהִוא עֲבָדוֹ שֶׁל זֶה הַנִּשְׁבַּע דִּמֵּי. וְהִיא דִּקְנֻץ עֲבָדֵי גִבְנֵת רְבוּתָהּ נִקְטָה דִּלָּא מִיִּצְבֵּינָה שֶׁאֵר מְטַטְלִין שֶׁהִנְחֵבַע חִיב שְׂבוּעָה כִּי שֶׁלֹּא יִשְׁלֹם הִוא הוֹסֵפֶה עַל שְׂכָנְדוֹ דִּלָּא מִזֵּי רִבּוּתָהּ כִּיָּה לְוִימְרֵה שֶׁנִּשְׁבַּע אֵין וְאִשְׁכֵּר אֵלֹהִים אִשִּׁי עֲבָדִים דִּלָּא שִׁיכָּה כִּזְבוֹ שְׂבוּעָה כֻּלָּל פִּסְ"ה כִּיוֹן דִּהִשְׁבִּיעוּ לֹא מִזֵּי רִבּוּתָהּ: דִּרְבִּי: נִשְׁמַן עֲלֵי אֲבָב. לְהִיּוֹת דִּרְבִּי. אֲבָב פִּסְ"ה מִן הַמּוֹעֵד לְדוֹנֵנוּ לֹא לְזִכּוֹת וְלֹא לְחֻבָּה כִּדְנִפְקָא לֵן כְּנִשְׁמִירוֹתָהּ (דָּף מ"ג): מִקֵּל יוֹמָתוֹ אֲזֹכֹר וְגוֹ' דִּרְבִּי: שְׁלֹשָׁה רוּעִי כִּבְקָה. שְׁאִינִי בְּהִיאִין בְּדִין. וְרוּעִי אֵלֹהִים נִשְׁמַן מִשְׁכּוֹס

קרה גולנין ניגהו ופסולין לכל דין
אזא לזינין של אחריס: יכול לחזור
דקא"ל: וזכ"א אינו יכול לחזור
וצע על העדד ונוטל דבתרייהו
קיבל עליו אינו יכול לחזור בו.
שבע ואחזן לך דאין יכול לחזור
בע אומר לחובע נאמן עלי אבא
רצנו דאינו יכול לחזור ויחזו

שבעה זה אין יכול לחזור בו אלא
מזיד אפי' ר"מ דאין יכול לחזור
ובדעה הכל יכול לחזור בו הלכך
מן מן הפסדים. (ע"ה חוב שמת
אמר) הכי קמין אין גבין וכן שמת
במורה כגון לקנות בכסף בשטח
על קרקעות שאין יכולין ליחלד ול
אין פסול כגון כן ראובן נולד ביטול
ובנים היינו חנוך ויחזאל אבל
ול להכי אטריך למימר הכא דנש
לקמן (קטע). מוסקין הוא ודפסין
אין כגון כן חתך מעיד להחזיר
אף דורות לא יעידו לאבותיהם
והביא את זה ועד אשר עמו
ויש שבעה עדות נעשה סומא ש
לעדות. ויש לשנות אחריהם
שלוש סימנים בשאר עדות הספ
לא סמכין שהרבה טעיות
דאין פסקו זה בורר (דף ע"ג)
א"ל דעוטה. א"ל שחקת מחמת
כיון דלאו יכול להעיד בפיו א
לאו פסול עדות אית ביה
זה בורר (ע"ה). וזכור ונפס
כל שחלמנו שבעה פסולות שעת
על ארבעה פסולות שהם ראיה
על ארבעה פסולות שהם ראיה

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

קבת.

הרב גרסינ' ונשבע אינז יבול' לחזור בו. פירוש אס נשבע כזר
אינז יבול' לחזור בו אכל אס לא נשבע יבול' לחזור בו
דאמרי' בזה בורר (פסדרין דף כד: וסס) מחלוקת לאחר גמר
דין אכל לפני גמר דין דברי הכל (ס) היה יבול' לחזור בו והאם
אמינא דאמר דאמר חזון על גמול גמול

רצונך השבע וטול
 ב' ב' מאי' קא משמע
 ע' עלי אבא נאמן עלי
 שה רועי בקר רבי
 ב' וחכמים אומרים
 קא משמע לן דבאתן
 דרבני חכמים: שלא
 פ' בר חמא ה' הלכה
 חמון אמר י' אין רובין
 וס' בר חמא ה' הלכה
 אמר ה' אף בראשון
 באבא דאבא י' ולית
 אשי שלח ליה רבי
 היה יודע לו בעדות
 מא ונסתמא פסול
 שר דמכון מצרנא
 ונת אמר אפי' גלימא
 ב' ומדת רחב' אבל
 ד' אפי' נסבא אפשר
 מתיבי ה' היה יודע
 נעשה חתנו ונעשה
 יתתה ונסתמא שפוי
 היה יודע לו בעדות עד
 היה חתנו ומתה בתו
 ופקה פיתח ונסתמא
 חתמה ורזר ונשתפה
 שתחלתו וא' סופו
 וסופו בכשרות כשר

תויבתא מר בר רב אשי מכשר מאבא ימבא. ואלה אפי' שני זמני אמר פסוק זה וזרר וסעידון קח. ושם דיה בן הפסול ואלה שני זמני לומר דלאכא שני שפי יאמלטל דרז: **לית** ויבא במר בר רב אשי. פירש קבנזטר ש'אפי' עד סוף כל הדורות פסול ואין נראה לר"י כיון דאמלטל דרז כ"כ: **פירח** ונתמא סוף. ואע"ג דגבי גט מכשירין שאם היה בשעת כתיבה פירח יכול לומר בפני נכתב ובפני נחתם לאחר שנשתמא שאני האם דאקילו בנזן להכשיר אפילו אשה וקרוצין:"

זון דרבענן דהםס ס"ל וכו' היבא דקאמר חובע נאמן עלי אבי
 וסרי ממוחן ועומד ומחילה דלירך בקעין דמי ואיבא למ"ד הים
 טורין ר' אבא לאשמועינן דנאחן קט פליגי. והלכא דרבני חכמים
 משעדי תומים דמקמקעדי דמי. ובהא לחוד הוה אלא להלכתא
 ר"ל ור' אמר אי גזיג. דמיא דאחשא לקרקעות דכעמי (ויקרא כ)
 ובחוקה ושלא ליבעע עליהן ושאיין בהן אונאה אכל לענין ב"ח
 לזוז ממקומן אכל אעבדים סמכא דעתיה הלכך לא משתעבדי ליה:
 בן שמעון דבט ש' חנוך שליח דלרביין וימאנן ש' שמעון שני הוא
 דפסקאן לן כסנהדרין מלא וימאנן אבות עט גנים דנביס להדי מי
 ש' בשני לא אשכחן דפסול ומאסו דליבא למ"ד בפרק זה בורר
 רבא אמר אף בראשון. כגון בט של חנוך בן ראובן מעיד לשמעון
 לקמיה ולית להלכתא כמר בר ראי מכלל דהלכתא מיהא כרבא:
 דהיינו שליח וס' בראשון. ולית להלכתא כמר בר ראי.
 יך אבי הוא: היה יודע. אדם לחצורו בעדות קרקע עד
 עד עליו אע"פ שהיה יודע יפה בעדות זו קודם שלא נסתמא
 י מחזר עיניו פסול להאי עדות דמאומד הדעת אינו יכול להעיד
 י נסתמא דלא מפרשי לשון עדות עיניו וכולן היכל: דמיון
 ין ל' רוחמיה: אכל גלימא. טעם או לא גגד אינו יכול להעיד
 תן שוות. נכסא. מחיבת כסף או זהב: ונעשה חסנו. ונעשה
 פסא. עיניו פקוחות שראוה יפה: שפוי. חסס: ונסתמא. מחמת
 ולי והתורה אמרה מפיחם ולא מפי כחבס. רבא נראה עיני
 עדות עדות ולא היה לו למיתנייה כהדי. הך שיכולין להעיד
 ש' שאין זו כח להעיד: ופסא כח. דהיינו קרוב ומתרחק ונגון
 שחזר מאור עיניו: כל שסתמא. ראיית המעשה: או סופו.
 עדות והשעה סופו בכשרות פסול דמעיקרא לא היה ראוי לעדות
 ש' יהא ראוי לעדות זו: או סופו. אע"פ שסתמא בכשרות:
 חיובתא

ורב ססא ורב ששת חיובתא: ומתה כתי.

עין משפט
גר מצוה

עו א מ"י פ"ז מהלכות
פנהרין הלכה ג ועי'
בכ"ח פמג פסין לו טור
ישיב חרית ס' ככ פסיף ג:
עו ב מ"י שס הלכה ב ועי'
בכ"ח טושיב שס פסיף

[illegible]

דבינו גרשום

[illegible]